

fremmede Ordener, som det gaar med at meddele indenlandske; der er Ingen, der gaar særlig Nam forbi de Samfundstrefse overhovedet, som faae disse Udmærkelser. Gaaſte viſt, der er jo den Forſkjel at vover en ſimpel Soldat ſit Liv og Blod, ſaa han fortjener Hæder, ſaa han et Dampbrogſtors, hvover den Anden bet og maaffe lægger Dapperhed for Dagen i meget mindre Grad, ſkal han ſelvſølgelig have Hæderforſet. Der er jo altså Forſkjel efter de forſkjellige Samfundslag, men vi kunne ligeſaa lide dele dem, ſom blive hjemſøgte af fremmede Ordener, efter Stindelaget, ſom dem der faae danſke Ordener. Men det kunde være intereſſant og morſomt nok, ſaa længe man ikke havde noget Bedre, det vil ſige, ſaa længe man ikke fik det Hele afſkaffet, at ſe Grundene anførte i de Regjeringsforſlagene til at bære fremmede Ordener, ſom gives viſe Bedkommende. Man kan ellers blive en hel Del betænkelig ved ſaaledes at ſe almindelige Statsborgere, ſom man ellers ikke har mærket noget videre til der i Samfundet, i den Grad ſkjæntes Opmærksomhed fra andre Regjeringer. Vi ere et lille Samfund, der er jo mange Midler for de Store, hvorved de kunne vinde Folks Hjertel, drage Folks Tanke og Kræfter ligesom ud i fremmed Tjeneste. Stedet at vi trænge haardt til dem her i vor eget Land. Aligaaende Forſlaget under § 2 ſkal jeg gjøre opmærksom paa, at det jeg her tillader mig at foreſlaa, er en ſimpel Folge af Grundlovens Beſtemmelse i § 92. Der ſtaaer vel i den nævnte Paragraf: Enhver til Adel, Titler eller Rang knyttet Forret ſkal være hævet, men beſtaaget beſtaar der i Folge de af mig nævnte Forordninger for de Bedkommende. Men Forret er til at bære diſe Titler. Nu lægge man megen eller liden Vægt paa denne Forret; en Forret er det dog, og ſom en Forret betegnes det ogſaa i vedkommende Forordninger. Det er alſaa i fuld Overenſtemmelse ikke blot med Grundlovens And, men med dens Ord, at diſe Titler hæves for de Bedkommende. Som Tidſkrænde er det ſaſſat, at de ſhulle beholde dem for deres Livstid. Man vil maaffe herindtænde, at de ikke vel kunne beholde dem længere, men

det forekommer mig dog, at ligesom vi have været Vidne til, at Edmunde, for ikke at nævne en beſtemt Perſon, ere bleve oplyſede i Adelsſtanden efter Døden, ſaaledes kunde man ogſaa tænke ſig, at de kunde beholde Adelsſtabet i en vis Forſtand efter deres Død. Jeg tror ikke, at vi herved betøve Nogen den Ret, de for Diebliffet have, men vi hjælpe derved til at tilvejebringe en Guld og ſornuttig Eighed i dette Forhold, og det er min Overbeviſning, at vi hjælpe Mange af de Bedkommende til lettere at kunne finde ſig til Retten i Samfundet, til at kunne komme i de forſkjellige borgerlige Stillinger, til at kunne gjøre større Nytte både for ſig ſelv og Andre, end det nu er muligt paa Grund af viſe konventionelle Forſtillinger og Tænkemaader, ſom nu findes i diſe Kred. Det ſer gaaſte viſt noget behørdeligt, at et Damp fødes med ſæregen Forret til en vis Titel og med Afgang til en beſtemt Rang, aldeles næret noget ſomhelſt Fortrin i materiel eller aandelig Hænsende. Ikke paaſtund vil indſtænke Rang til at gjælde ubeluffende for Hofforhold, ſaaſamme Forhold kan Rang jo være aldeles berettiget. Det er ikke ſor at advænter i andre Forhold over for hinanden indbyrdes, men Rangen betegner her kun den Rækkefølge, hvort Kongen beſtemmer, at Underſaatterne ſhulle fremtræde for ham. Det er alſaa en anden Beſtemmelse af Rangen end den, ſom hidtil har været gjældende, men jeg tror ikke, at der kan indvendes Noget derimod, og jeg ſkal ſaa Hænsende henviſe til Sidenrigsminifterens Udtaaleſe i 1849. Han ſagde nemlig, at det Hele jo havde en liden Værd, og blandt Ander erklærede han ogſaa, at Rangen i ſærlig kunde indſtænkes til at gjælde blot for Hoffet. Det er alſaa i Overenſtemmelse med diſe Udtaaleſer og i det Hele med den Tankegang, ſom da gjorde ſig gjældende paa forſkjellig Maade, at diſe Beſtemmelſer ere fremkomne, og da Rangen alſaa kun kommer til at vedrøre Kongens Hæder, er det en Selvfølge, at de offentlige Statsindender ikke have Noget at gjøre med at meddele Sligt. I Konſevent's dermed foreſlaas der i ſidſte Stykke af § 3, at diſe Forordninger vedkommende Rangen ſhulle være